

Vlieg!

met illustraties van Philip Hopman





Marco Kunst

Vlieg!

LEMNISCAAT

De auteur ontving voor dit boek een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds.



© Marco Kunst 2013

Omslag en illustraties © Philip Hopman 2013

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2013

ISBN 978 90 477 0532 1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij
gebleekt en verouderingsbestendig papier en
geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en
milieuverontreinigend transport is vermeden.*

INHOUD

ZOMER 7

1	De meeuw	9	
2	Vreugdendal	15	
3	Naar het strand	18	
4	Een onbekende diersoort		23
5	Het fort	28	
6	In de duinen	31	
7	Onweer	34	
8	Schuilen bij opa		37
9	Meteoren	41	

HERFST 47

10	Mist	49	
11	Het grote vliegerboek		55
12	Bijna een ongeluk	60	
13	Het opzichtershuis	63	
14	Vogelpoep	69	
15	De tetraëdrische doosvlieger		73
16	Een bestuurbare zeearend		76
17	Kraai	79	

WINTER**85**

18	Kerstvakantie	87
19	Astronauten	89
20	In het heelal	94
21	Ziek	98
22	Een vuile sneeuwbal	102
23	Het raadsel van het heelal	107
24	Logeren bij opa	111
25	Een sleutel	117
26	Vogelpoep uit de kast	120
27	Naar het eiland	126
28	Vos	130

LENTÉ**135**

29	Naar opa's huis	137
30	Het briefje van opav	
31	Vlieg!	149

ZOMER



1 DE MEEUW

De wind waait wild. Alles flakkert, klappert en flappert. Bruisend slaan de golven tegen het paalhoofd. Donderend rollen ze om op het strand. Schuimvlokken vliegen Marius en opa om de oren. De zon schittert aan de strakblauwe lucht, maar door de harde wind is het geen zwembroekenweer.

‘Jij nog brood, Marius?’

Marius pakt een boterham van opa aan.

Opa is de enige die hem bij zijn echte naam noemt. Zijn vader en zijn broer Pieter zeggen altijd Muis, alleen maar omdat hij de kleinste is in huis. Zijn moeder zegt Mees of Meessie en zijn vriendjes noemen hem Maas. Zelfs de meester op school zegt vaak Maas. Marius vindt al die namen niet erg, maar opa houdt niet van bijnamen.

‘Namen zijn vreemde dingen,’ zei hij toen Marius hem ooit vroeg waarom niet. ‘Ze dóén dingen... Daar moet je mee uitkijken.’ Hij keek er ernstig bij en schudde toen bedroefd zijn hoofd, alsof hij zich iets naars herinnerde. Iets van vroeger of zo. Maar hij zei verder niets en Marius durfde er ook niet naar te vragen.

Opa en Marius zitten tegen het duin en voeren de meeuwen stukjes brood, die ze omhooggooien. Krijsend wolken de meeuwen om hen heen. Ze duiken naar de kruimels. Grote zilverbmeeuwen, felle kokmeeuwjes en een verdwaalde kraai die denkt dat hij ook een meeuw is. De vogels scheren zo laag over dat Marius er haast bang van wordt. Hij kruipt nog dichter tegen opa aan.

Het is springvloed, het strand is smal. In de branding vertonen kitesurfers hun kunsten. De wind trekt ze met grote snelheid door het water. Ze zigzaggen door de golven en maken enorme sprongen. Ze zijn zo dichtbij dat hun vliegers gevaarlijk naar Marius en opa duiken. De wind suist langs de vliegers en touwen.

Verder weg scheren windsurfers over het donkere water. Ze trekken strakke strepen naar de horizon.

Het is of alles beweegt vandaag.

‘Daar! Moet je die zien!’ Marius stoot opa aan en wijst naar een van de surfers.

Opa knikt. ‘Die kan er wat van!’ Hij gooit een stukje brood. Een meeuw maakt een salto en pikt het uit de lucht. De andere vliegen krijsend achter hem aan.

‘En die! Wauw! Met één hand!’

‘Net acrobaten!’

‘Veel beter,’ zegt Marius. ‘Acrobaten zitten binnen, in zo’n suffe circustent.’

Opa glimlacht. Het brood is op. Hij vouwt het zakje op en stopt het weg. De meeuwen blijven nog even hoopvol rondvliegen en vertrekken dan een voor een.

Een tijdje kijken ze alleen maar naar de kitesurfers. Marius wordt er springerig van.

Opa lacht. ‘Nog een paar jaar, dan vlieg jij daar ook over de golven.’

Marius knikt. ‘Zeker weten.’

‘Het is een mooie tijd waarin jullie leven,’ verzucht opa. ‘Dit had je niet toen ik jong was.’

‘Jullie hadden toch weer andere dingen?’ Marius moet denken aan de verhalen van opa over wat hij allemaal meemaakte toen hij klein was – verduistering en avondklok, zoeken naar bomscherven

in het puin, nachtelijke tochten in wrakke roeiboten, ontploffende bussen carbid en boze boeren met hooivorken.

‘Dat is waar, maar dit lijkt me geweldig.’

‘Misschien kun je het nog leren.’

Opa schudt zijn hoofd. ‘Mijn ouwe botten breken te snel, ik heb er de kracht niet meer voor, en –’

Ineens schiet Marius overeind. ‘Nee! Zag je dat!’

Hij rent het duin af, met een paar sprongen is hij bij het water. Een golf trekt zich terug. Marius rent mee met het water en bukt. Hij vist iets uit de branding en rent terug naar het droge, want de volgende golf komt er al weer aan.

‘Au... Opa!’ Marius houdt een grote meeuw in zijn armen. Het dier worstelt om los te komen. Marius laat hem vallen. De vogel wil wegvliegen, maar valt hulpeloos om.

‘Wat een joekel!’ Opa hurkt neer bij de meeuw. De linkervleugel van het dier hangt er slap bij, en hoe hard hij ook slaat met de andere vleugel, hij stijgt niet op. Lopen lukt ook niet. Steeds als de meeuw wil gaan staan, valt hij op zijn zij. Ondertussen blijft het dier krijsen en wild in het rond pikken.

‘Ze botsten keihard op elkaar...’ hijgt Marius. ‘Die surfer sprong en béng!’

Terwijl opa met een hand zijn ogen en gezicht beschermt tegen de uithalen van de scherpe snavel, pakt hij met zijn andere hand de vogel op. Dan vouwt hij de goede vleugel tegen het dier aan. De kop van de meeuw duwt hij zacht naar beneden, zo’n beetje onder de vleugel, en hij houdt zijn hand over de ogen van het beest. Hij doet het zo handig dat het lijkt alsof hij dagelijks meeuwen opvouwt.

Het dier is meteen rustig.

‘Kijk, zo ziet hij niks meer, en dan houdt hij zich koest.’ Opa vouwt nu ook de gewonde vleugel tegen het lijf van de meeuw.

Heel voorzichtig. Dan klemt hij de vogel stevig onder zijn arm.
'Help me even overeind, wil je?'

Marius geeft opa een hand en trekt hem omhoog. Hij kijkt naar het bruingrijze pakketje onder opa's arm. 'Het is een jonge vogel.'

'Ja. En toch al zo groot. Een jonge zilvermeeuw.'

'Maar wat nu? Moeten we ermee naar de dierendokter?'

'Tja.' Opa kijkt naar het dier. 'Ik weet het niet. Misschien... Ik ben bang dat –'

'Maar we kunnen hem toch niet zomaar achterlaten?'

Opa neemt Marius weifelend op. Dan knikt hij. 'Goed. We gaan ermee naar een dierenarts... Maar eerst naar mijn huis, voor een doos.'

Marius knikt en aait de vogel over zijn rug.

Opa en Marius beklimmen de hoge trap en dalen aan de andere kant van het duin weer af. Uit de wind is het warm en stil. Ze steken het duinweggetje over en dan zijn ze er al. Opa woont midden in de duinen, in het laatste huis aan de duinweg. Een geweldig huis met een lekker rommelige tuin eromheen. Het is de oude directeurswoning van de kliniek erachter. De kliniek heet Vreugdendal, maar iedereen heeft het altijd gewoon over het gekkenhuis. Of over Tranendal.

Marius' overgrootvader was daar ooit directeur. Toen hij met pensioen ging, mocht hij in de directeurswoning blijven wonen. Daarna ging opa er wonen, en nu heeft het huis niets meer met de kliniek te maken. De tuin is lang geleden door een schutting gescheiden van het terrein van Vreugdendal.

'Wil jij hem vasthouden?' vraagt opa.

Marius gaat op het tuinbankje zitten en neemt de vogel voorzichtig van opa over.

'Wat weegt hij weinig!'

‘Veren!’ lacht opa. ‘Van de meeste vogels blijft niet veel over als je ze plukt. En dan hebben ze ook nog eens holle botten... Ik kijk even in de schuur voor een doos.’

Terwijl opa weg is, aait Marius zachtjes het verenkleed. Met één vinger. De vogel voelt breekbaar aan en hij houdt zich heel stil.

Opa komt terug met een doos. ‘Als je hem goed stevig vasthebt, kun je zijn koppie wel tevoorschijn laten komen.’

Marius klemt de meeuw nog steviger in zijn schoot en laat dan het kopje los. Het bungelt slap naar beneden. Marius laat zijn grip verslappen. Niets. De meeuw beweegt niet.

‘Hij is dood, hè?’

Opa staat er wat onhandig bij met die doos in zijn handen. Dan knikt hij. ‘Ja.’

‘We moeten hem begraven.’

‘Als je dat graag wilt.’

‘In de duinen.’ Marius staat op.

Opa houdt hem de doos voor.

Marius schudt nee. ‘Zonder doos. Zo in het zand. Dat is beter.’

‘Oké... ik pak de schep.’

Ze lopen de duinen in, op zoek naar een geschikte plek. Aan het einde van een smal paadje, boven op het hoogste duin, houdt Marius stil en wijst op een plek in het witte zand, beschermd tussen duindoornstruiken. ‘Hier.’

‘Mooi,’ zegt opa. ‘Met uitzicht op zee... Wil jij graven?’

Marius legt de vogel voorzichtig neer en graaft een kuil.

‘Doe nog maar wat dieper,’ zegt opa als Marius wil stoppen. ‘Anders graven de honden hem op.’

Marius knikt. ‘Of een vos.’ Hij graaft verder, tot hij op een dikke wortel stuit. ‘Zo?’

Opa twijfelt. ‘Nou ja, vooruit,’ zegt hij dan.

Marius pakt de meeuw. Het dier voelt nog steeds warm en levend aan. Hij legt hem in de kuil en stapt achteruit.

‘Oké. Zand erover?’

‘Nee... wacht.’ Marius gaat op zijn knieën bij de kuil zitten en leunt voorover. ‘Het is toch wel gek... en zielig... Zo ben je een meeuw en vlieg je heerlijk boven de golven, en vijf minuten later ben je niets meer... Alleen maar botjes en veertjes.’ Hij aait de vogel een laatste keer en staat dan op.

Opa geeft Marius de schep aan. ‘Tja...’

‘Dat is toch raar?’ zegt Marius en hij begint zand op de vogel te scheppen.

2 VREUGDENDAL

‘Morgen gaan we met zijn allen naar strand,’ zegt Marius als ze teruglopen naar opa’s huis. ‘Als papa vannacht tenminste niet te laat thuiskomt en als het mooi weer is... Ga je dan ook mee, opa?’

Opa aarzelt. ‘Eh... Steven heeft gebeld. Hij voelt zich niet goed en vroeg of ik bij hem langs wilde komen.’

‘Jammer.’

‘Ach... wat moet je nou met een ouwe opa op het strand? Jij vermaakt je heus wel.’



Ze zijn weer bij opa's huis. Bij het tuinhek blijven ze staan.

'Ga je nog mee naar binnen?'

Marius kijkt op zijn horloge. 'Ik moet naar huis. Eten.'

'Oké, jongen... Tot kijk dan maar weer. Doe je de groeten thuis?'

'Eh, opa... loop je even mee tot het parkeerterrein?' Marius houdt er niet van om alleen over het pad langs de kliniek te lopen.

'Met nog een ommetje door het bos?'

Marius kijkt nog een keer op zijn horloge en schudt dan nee.

'Dan wordt mama boos.'

Opa aarzelt. 'Vooruit maar,' zegt hij dan.

Het pad leidt langs de tuin van de kliniek. Het hek om Vreugdendal hapt een stuk uit de duinen. Een paar patiënten slenteren wat rond over het keurig gemaaide gazon. Anderen zitten op het terras, in witte plastic stoelen. Achter hen staat het lange, lage gebouw met de donkere ramen.

Marius vindt de patiënten eng. Sommigen zijn net robots. Of buitenaardse wezens. Ze bewegen vreemd en staren naar onzichtbare dingen. Alsof ze in een andere wereld leven. Marius probeert altijd om niet naar hen te kijken, maar hij kan het toch ook niet laten. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij een vrouw in een rode jurk languit op het gras liggen. Een oude man zwalkt door de tuin. Hij loopt mank. Uit de opgestroopte mouwen van zijn witte overhemd steken twee enorme handen. Net de grijpers van een graafmachine. Slap slingeren ze langs zijn zij.

Marius heeft pas gedroomd dat hij in die tuin was, aan de andere kant van het hek. Hij stond daar helemaal alleen, in vreemde witte kleren op dat grote grasveld. Op blote voeten. Hij had het koud en kon nergens heen. De kinderen van zijn klas kwamen over het duinpad voorbijlopen, hand in hand, zingend en lachend. Toen ze hem zagen wezen ze naar hem en lachten hem uit. 'Maas is gek!'

riepen ze. ‘Knetter, knettergek, met een touwtje rond zijn nek... Trek, trek!’ Toen schrok hij wakker en was zijn droom voorbij. Marius kijkt naar opa. Die ziet eruit alsof hij het ook niet leuk vindt om hier te zijn. Zou opa ook wel eens zo’n droom hebben gehad? Of zou hij dat alleen hebben? Wanneer ben je eigenlijk gek? Net als Marius dat aan opa wil vragen, duikt vlak bij hen, achter het hek, de man met de grote handen op. Opa pakt Marius’ hand en hij versnelt zijn pas. ‘Kom,’ zegt hij. ‘Laten we voortmaken. Anders kom je te laat thuis.’

‘Ik ken jou wel!’ roept de man. Hij loopt trekkend met zijn been met hen mee en kijkt boos. Opa trekt Marius met zich mee.

‘Schijnheilige patjepeeër!’ roept de man.

‘Wie is dat?’ fluistert Marius bang.

‘Niemand,’ bromt opa kortaf. ‘Ik ken die man helemaal niet. Maar hij staat daar altijd te roepen. Daarom kom ik hier liever niet.’

Bang kijkt Marius opzij. Hij heeft de man nooit eerder opgemerkt. De oude man kijkt hem recht in de ogen, met een nare blik die alles lijkt vast te leggen. Als een bewakingscamera.

De man achter het hek knikt langzaam en grijnst dan tevreden.

‘Kom maar,’ zegt opa. ‘Die mensen daar zijn ziek. Niets om bang voor te zijn. Waarschijnlijk roept die man dat naar iedereen.’

Ze beklimmen het volgende duin en een paar minuten later zijn ze bij het fietsenrek. Daar nemen ze afscheid. Opa neemt het andere bospad terug.

3 NAAR HET STRAND

De volgende dag is papa op tijd wakker, dus gaan ze met zijn allen naar het strand: papa, mama, Pieter en Marius. Ze fietsen naar het parkeerterrein en zetten hun fietsen op slot.

Marius slingert zijn strandtas over zijn schouder en rent het pad op.

‘Hé, wacht op ons!’ roept zijn moeder, maar hij is al weg.

Eerst door het duinbos. Kronkelboompjes en varens, de geur van vochtige aarde. Stil en geheimzinnig. Al snel wordt het pad zandiger, en de zon breekt door de bladeren. Marius rent verder, breekt uit het bos tevoorschijn, weg uit de schaduwen. Heerlijk de warme zon in.

Het pad leidt het eerste duin over. Dauw glinstert op de spinnenwebben. Hier ruikt het naar zomer, bramen, zand en... Marius weet niet waar het allemaal naar ruikt. Hij weet wel dat hij er duizelig van wordt. Duizelig van geluk. Met grote stappen vliegt hij over het pad.

Het is de laatste dag van de zomervakantie. Morgen gaat hij voor het eerst naar groep acht. Best spannend, maar dat doet er nu niet toe. Het wordt een geweldige dag! Misschien gaat opa zelfs ook wel mee. Marius kan niet wachten om het hem te vragen.

Hij gaat langzamer lopen, blijft op het hoogste punt staan. Voor hem ligt Vreugdendal. Achter zich in de verte ziet hij de anderen lopen. Zal hij op ze wachten? Er lijkt nu niemand in de tuin van de kliniek te zijn. Langzaam daalt hij af en loopt verder, tot even voor het hek.



‘Hé, Muis!’ klinkt het vanaf de top van het duin.

Dat is papa. Marius kijkt om en zwaait. Zeulend met hun tassen sjokken zijn vader, moeder en Pieter het duin af.

‘Wácht nou even op ons!’

Marius zwaait nog een keer en blijft dan staan wachten.

‘Laat ze maar lullen, hoor!’ klinkt een rauwe stem achter hem. Marius schrikt. Hij draait zich om. Achter het hek, vlakbij, staat ineens weer de man met de grijphanden. Hij kijkt Marius aan met die borende blik, in roodomrande ogen. Zijn dikke vingers klauwen door de mazen van het hek. ‘Niks van aantrekken als ze naar je roepen,’ gromt hij. ‘Je doet er niks aan... helemaal niks! Je ken ze niet pakken... en ze blijven maar roepen...’

Marius zegt niets.

De man grijnst. Zijn tanden zijn geel en staan schots en scheef in zijn mond. ‘Ja...’ zegt hij dan peinzend. ‘Nu ken ik jou ook, jongen...’

Marius rilt. Hij wendt zich af.

Dan zijn de anderen bij hem. Marius’ vader kijkt naar de man, maar die zegt niets meer. Het gezicht van de man betreft. Hij draait zich om en loopt weg.

‘Pff... Stond Muis weer met de gekken te praten?’ vraagt Pieter op de stoere toon die hij de laatste tijd vaker in zijn stem heeft.

Hij heeft meteen een boze blik van mama te pakken. ‘Zo praat je niet over die mensen. Die kunnen er ook niets aan doen.’

Pieter haalt zijn schouders op. ‘Ze zitten toch niet voor niets opgesloten?’

‘Ze zitten niet opgesloten. Het is een soort ziekenhuis.’

‘Waarom staat er dan een hek omheen?’

Papa kijkt naar Marius. Hij fronst. ‘Kon je nou écht niet even op ons wachten?’

Marius kijkt naar de grond.

‘Wat is dat toch altijd met jou?’ gaat papa geïrriteerd verder. ‘Altijd alles anders dan de rest... Ik snap het niet.’

‘Kom op, jongens.’ Mama sjort haar tas hoger op haar schouder en loopt verder. ‘Geen gekissebis. We gaan er een fijne dag van maken.’

Opa’s auto staat niet op de duinweg. Tegen beter weten in loopt Marius de voortuin in. Hij wil opa vragen of hij echt niets van de man met de grijphanden weet.

‘Kom nou maar,’ zegt zijn moeder. ‘Je ziet toch dat hij er niet is?’

Marius klopt op de deur.

De anderen lopen verder zonder op hem te wachten. Ze steken de duinweg over en gaan de trap op.

Het blijft stil binnen. Opa is er niet en hij heeft Vos meegenomen. Anders zou die nu wel blaffen of piepen achter de voordeur. Vaak laat opa Vos alleen thuis. Die vindt dat best, want hij is al oud voor een hond. Maar vandaag zijn ze er samen op uit.

Marius wil weglopen, maar dan ziet hij iets. 'Wacht!' roept hij naar papa, mama en Pieter, en hij pakt de plastic tas die op het bankje naast de voordeur ligt. Met plakband zit er een briefje op. Marius vouwt het open:

Lieve kinderen,

Ik kan niet mee naar het strand. Ik ben naar Steven. Jullie weten dat het niet zo goed met hem gaat. In de tas zit Bastiaans oude vlieger. Ik vond hem bij het opruimen van de zolder. Het wordt een warme dag. Geniet ervan. Misschien zie ik jullie vanavond.

Groetjes van opa Guus

Marius kijkt in de tas. Er zitten dunne bamboestokjes in, een lap verschoten vliegerdoek en een grote klos met touw. Zoldergeur kringelt hem tegemoet.

De anderen zijn al bijna boven. Marius rent de tuin uit, steekt de duinweg over en gaat hen snel achterna over de steile trap. Als hij bovenkomt, zitten ze al op de bank hun schoenen uit te doen.

'Pap! Je vlieger!' zegt Marius hijgend. 'Je oude vlieger! Had opa voor ons klaargelegd.'

Pieter springt op. Zijn vetters hangen los. 'Laat zien!' roept hij en hij trekt de tas uit Marius' handen.

‘Hé! Blijf af!’ roept Marius. ‘Ik heb hem gevonden!’

Pieter schudt de tas leeg. Het vliegerdoek en de wit uitgeslagen bamboestokken zien er armzalig uit in de felle zon. Het draad op de klos vertoont zwarte vlekken.

‘Pff... Ouwe troep!’ Pieter gooit de tas erbovenop, ploft neer en gaat verder met het uittrekken van zijn schoenen.

Marius begint alles netjes terug in het tasje te stoppen. Dan valt er een schaduw over hem heen.

‘Pieter heeft gelijk,’ zegt papa. Met een blote teen duwt hij tegen de stokken en het doek. Hij haalt zijn schouders op. ‘Niks van over... Gooi hem daar maar in.’ Hij wijst naar een vuilnisbak.

Als ze even later de trap naar het strand af lopen, houdt Marius de tas met de vlieger stevig onder zijn arm geklemd.

Beneden aangekomen lopen ze meteen door naar het natte zand, dat loopt makkelijker. Want ze moeten nog een eind. Vlak bij de trap en de strandtent wordt het straks veel te druk. Bovendien ruikt het er naar patat en galmt de muziek tot aan het water. ‘En daarvoor komen we niet naar het strand,’ zegt Marius’ moeder altijd. Het kan haar niets schelen dat Pieter daar anders over denkt.

4 EEN ONBEKENDE DIERSOORT

Papa wil vandaag ook niet ver lopen. Hij is moe. Vannacht om drie uur kwam hij pas thuis. Hij vliegt als piloot naar alle landen van de wereld. Marius' vriendjes vinden dat stoer. Marius ook wel, maar het is jammer dat zijn vader zo vaak van huis is.

Ze installeren zich aan de voet van het duin. Papa zet het windscherm op. Mama spreidt de handdoeken uit en smeert zich in met zonnebrandcrème.

Pieter tuurt naar de zee. 'Ik denk dat het om een uur of drie hoogwater is.' Hij kijkt naar Marius. 'Ik ga een fort bouwen dat het houdt. Veel groter dan anders. Dus ik moet nu al beginnen. Je mag meehelpen, maar dan moet je precies doen wat ik zeg.'



Marius haalt zijn schouders op. ‘Misschien straks.’ Hij vertrouwt het niet. Pieter wil de laatste tijd steeds de baas spelen. De ene keer is hij aardig en spelen ze net als vroeger, maar even later kan hij ineens kwaad worden. En vals. Dat is de leeftijd, zegt mama: Pieter is aan het puberen. Marius vindt het maar een slap excuus.

‘Het moet écht heel groot worden,’ zegt Pieter. ‘Een megafort.’
Marius knikt. ‘Oké,’ zegt hij.

Pieter rent ineens weg naar de waterlijn. ‘Ben zo terug!’ roept hij.
‘Je zwembroek!’ roept mama hem achterna. ‘Pieter!’

Pieter rent door zonder op of om te kijken.

Marius trekt zijn kleren uit. Zijn zwembroek heeft hij al aan. Hij pakt de tas met de vlieger.

‘Zal ik je insmeren?’ Mama hurkt bij hem neer.

‘Doe ik zo zelf wel,’ mompelt Marius. Hij haalt de vlieger uit de tas.

‘Laat me in ieder geval je rug doen.’ Mama begint hem in te smeren. Marius vouwt het vliegerdoek open en kijkt hoe je de stokken erin moet steken.

Papa komt van achter het windscherm omhoog. ‘Weet je dat ik dat ding samen met opa gemaakt heb? Zeker vijftwintig jaar geleden, maar ik weet het nog precies... Opa was altijd heel goed in die dingen.’

Marius steekt een stok in een van de hoekjes en probeert hem aan de andere kant onder de zoom te werken. Het bamboe prikt dwars door de stof heen.

‘Zie je nou dat het niks meer is?’ Mama veegt de laatste crème aan Marius’ wangen af.

‘Ik zei toch dat je hem weg moest gooien?’ zegt papa. ‘We maken wel een keer een nieuwe. Jij en ik. Goed plan?’

Marius knikt. ‘Misschien kunnen we de stokken dan nog wel gebruiken?’

‘Die ouwe bamboetroep? Dat gebruikt niemand meer. Allemaal glasfiber tegenwoordig. Of koolstof. Superlicht en supersterk.’

Marius stopt de vlieger terug in het tasje. ‘Dan zal ik hem toch maar weggooien.’

‘Goed zo.’

‘En even lopen.’

‘Ga je niet te ver?’

‘Neehee.’

‘Je komt zo toch wel voetballen?’ Papa kijkt onder zijn zonnebril door naar Marius. ‘Partijtje. Pieter en jij tegen mij.’

Marius knikt. Hij is niet zo’n voetballer, maar het is fijn dat papa er is en samen iets wil doen.

Uit het zicht van zijn vader en moeder, aan de voet van de duinen, graaft Marius een kuil. Hij haalt de onderdelen van de oude vlieger voorzichtig uit het plastic tasje en spreidt ze een voor een uit op de bodem van de kuil. Dan gooit hij de kuil dicht. De tas neemt hij mee.

Hij loopt naar de waterlijn. Kijken of er iets te vinden is. Een vreemde schelp of een krabbenschild, of iets heel apart. Iets... iets. Altijd hoopt hij stiekem dat er iets écht heel bijzonders zal gebeuren. Dat hij de verloren schat van een zeerover zal vinden, een sprekende vis of flessenpost van een volk dat op de bodem van de zee woont. Of dat hij een onbekende diersoort ontdekt. Of een fossiel dat zo bijzonder is dat alles er anders door zal worden. Marius weet wel dat dat allemaal bijna niet kan, maar soms gebeuren er toch écht heel bijzondere dingen? Dat moet wel.

Het water likt aan zijn blote voeten. Marius vindt een stuk zeeegel met de stekels er nog aan, het schild van een katvis, een roggeni, een stuk zwart zacht hout dat eruitziet als een oog, een plastic flesje met woorden in een gek alfabet erop, een aansteker